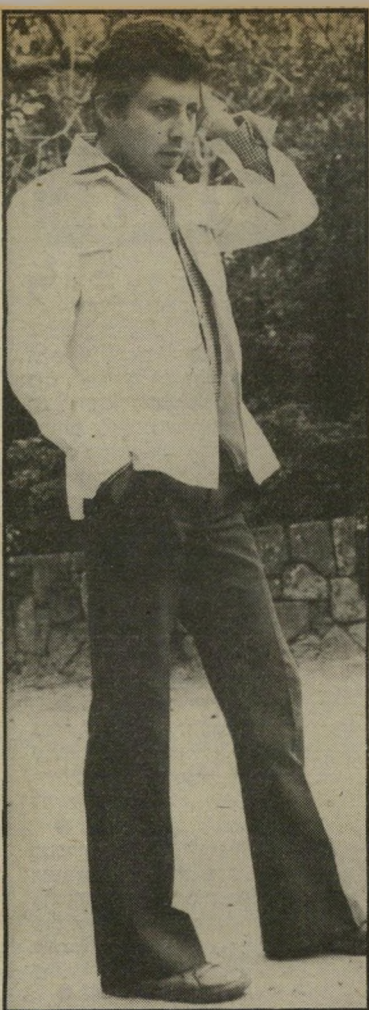

מעולם לא פורסמה תמונתו. חייו הפרטיים אפופים סוד. האיש שמאחורי השיר **זוהר אינו בנטל**

פיזמונאי-מלחין שחקן לסקוב
קראו לו "זימקה"

חיפה, חודש אחר שזעלנו לארץ. גרנו בנצרת-עלית, והוא שלח מכונית ונהג. ישבנו קרוב לבימת-הכבוד, ליד דויד ברגורין, וזו היתה התרגשות עצומה לראות חיללים ישראלים, טנקים וצול"לות."

בית-הספר הימם את העולה-החדש הצעיר, שהיה רגיל למישור קפדני, לי תלבושת אחידה ולאסור להוציא הגה מן הפה בשעת השיעור.

אחרי ארבע שנים בפנימיית הכפר הירוק הוא התגייס לצבא והיה סמל"מבצעים של "יחידה משגעת, שאני לא יכול לספר עליה". אחרי השחרור הוא תיכנן ללמוד מישפטים, אבל גררם ונרשם לבסוף לחוג לקולנוע ולטל"וויזיה של אוניברסיטת תל-אביב. הוא היה משוגע על קולנוע מאז שהוא זוכר את עצמו. סיפרו לו שבגיל 3, כאשר אמו לקחה אותו לראות סרט, הוא היה הולך מאחורי המסך ומחפש את השחקנים.

הוא שיחק בהצגות של החוג, אבל בעצם לא רצה להיות שחקן. התחום היצירתי בקולנוע עניין אותו יותר. הוא עשה כמה סרטים קצרים כאוניברסיטה, היה עוזר-הפקה בסדרת-טלוויזיה לילדים, עשה כתבות בטלוויזיה, והגיע לסרטים עלילתיים.

מות החבר

לפני שנתיים איבד לסקוב את האדם שהיה החבר הכי טוב שלו, ושהיה גם בן-דודו: הר"ר מרק בלור, רופא-השיניים שנהרג בתאונת-מטוס בטכסס. בלור היה בשבילו כמו את, ומותו היה אבירה קשה לוותר. במשך חצי שנה היה לסקוב משותק מפעילות בכל שטח, מנוטרל לגמרי.

החלום שלו הוא לשלב קולנוע עם מוסיקה. בתסריט שהוא כותב בימים אלה הוא מתחיל להגשים את החלום. זוהי קומדיה, ויש לו כבר ארבעה שירי רים הקשורים לעלילה. אין הוא מאותם המנסים להצחיק בעזרת החלקה על קליפת-בננה. הוא מעדיף הומור מתוחכם עליו בכלל. הוא מעדיף הומור מתוחכם יותר, קריצת-עין, רמז.

בינתיים הוא מסתובב לו, אלמוני ובתלמיזוהו, ונהנה לשמוע איך בכל מקום מרביתם על השיר שלו ועל "איך שברו את כללי האירוויזיון". "ההכף שלי", הוא אומר, "אני בש" קט, לא יודעים שזה אני, ומסביב רעש והשתוללות. מה אני צריך יותר מזה?"

הטובים ביותר. התקשרתי עם פשנל (אברהם רשא), סיפרתי ששיר הומוריסטי שלי התקבל לקדם. הוא אמר לי לבוא מייד. הוא שמע את השיר על טייפ קטן, דף-המילים ביד, אמר שיש כאן פוטנציאל לשלאגר, והוא יציע אותו לגששים. בינתיים נפגשתי עם אלון אוליארי, צ'יק, עם מאיר פניגשטיין ועוד כמה מכורות.

כשבילי, כוורת היתה הדבר הכי גדול בכידור הישראלי. הם היו שיגעון. אני אוהב גם את משינה — הם מיגנטו אותי לריצפה עם ההומור של-הם.

פשנל רצה את מתן התשובה מיום ליום, ומהטלוויזיה התחילו ללחוץ ש-אם לא אביא מבצע, השיר יהיה בחוץ.

זוהר עם חוריו בוויילנה, 1957
מנגן טרומבון בצבא האוויר

יהודה טלית התקשר איתי, אמר ש-שמע בטלפון את השיר, שהוא פיצוץ, לדעתו, והזמין אותי לפגישה. תוך שעה הגעתי אליו. לפני שטלית התפנה אליי, עשיתי שם הכרה עם דטנר, קושניר ומיכה לבינסון. ריברנו על סיגנון האחים בלור, שכולנו אוהדים.

לא חשבתי שיש להם קשר לשיר. רק אחר-כך הבנתי שיש להם קשר ל-שיר. במישר הגדול הזה לא היה טייפ, והלכנו לשימוע אצל הקאסטה במכונית של רפי אדר, שבמיקרה היה שם. השיר מצא חן בעיני כולם. טלית אמר שהוא לוקח אותו, אבל אם הגש-שים מחליטים לקחת, הוא מוותר. רציתי משם עם תחושה של "זהוזה", למרות שלא שמעתי את דטנר וקושניר שרים. התקשרתי שוב עם פשנל, ושוב הוא ביקש ארכה נוספת. הפעם לשבוע. אמרתי שאין אפשרות, והודעתי לטלית שהשיר שלו.

הסתגרנו בחדר בבית-מלון עם לי-בינסון, הבימאי, וריברנו על הביצוע וההעמדה, והחלטנו שקובי אושרת יעשה את העיבוד ובתיה ישראלי — את התלבושות.

עד כאן רכריו של לסקוב.

טנקים וצוללות

זוהר לסקוב נולד בוויילנה, בברית-המועצות. האב, טכנאי ונטנן, ניגן בעבר בטרומבון באחת התימורות של הצבא האדום. הסבתא, מצד האם, היתה זמרת-זונגית, והסב היה סוחר-עצים אי-מיד, שעסק גם בכתיבת מחזות באי-ריש. לזוהר אח צעיר, בן 24, העובד כמנהל-השבונות בחברת-הסרטים של מנחם גולן.

המישפחה עלתה לארץ ב-1960. לזוהר, שאז עוד קראו לו "זימקה", יש מאותה שנה זיכרון מרגש: "חיים לסי קוב, שהיה איך הרמטכ"ל, שלח לנו כרטיס-הזמנה למיצע יום-העצמאות ב-

עכשיו, כשההצלחה הגיעה כמעט מאלה, הוא נהנה מכל רגע. ואם כי עיקבותיה יבוא גם כסף — הוא ייהנה עוד יותר. הוא מתולתל, עיניים כחולות, בעל רי"ש מתגלגלת. שירו נכנס לתחרות ברנע האחרון ממש.

סיפור לסקוב: לפני שנה שלחתי לקדם ארבעה שירים, ביניהם את הבטלנים. אף אחד לא התקבל.

השנה תיכננתי לשלוח שיר אחר, וכבר היו לי פגישות עם ארבעה זמרים, שהיו אמורים לשיר אותו.

בינתיים נכנסה איזו הפקה מחו"ל, והייתי עסוק. חשבתי שהמצאתי את ה-מועד האחרון, אבל כאשר ריברתי עם ג'וני רבין, אחת מאותם ארבעה זמרים,

עימו עבד לסקוב עד השבוע האחרון בסרט המרגל הבלתי-אפשרי (על-דף יו של אלי כהן). אמר שהוא לא יהיה מופתע אם השיר יזכה במקום הראשון גם בכלגיה.

בלגניסט מאורגן

לסקוב הרוזן, הדוחה בתוקף כל שאלה הקשורה לחייו הפרטיים — בנות-זוג בעבר, חברה קבועה, סיר פורים פיקנטיים מאחורי המצלמות — מתגורר בדירה נאה ומטופחת באזור שקט וירוק בגיבעתיים. מהחלון הגדול של הסלון רואים את תל-אביב, גם את בתי-המלון וחוף-הים.

בעזרת טלסקופ, שקיבל במתנה, הוא יכול לראות פרטי-פרטים, ובכללם מיספר-המכוניות בקרייה. אין תריסים ואין שורות של בניינים. המסתירים לו את השמש והירח, כמו שהוא מספר כי שיר שכתב בדירה הקודמת שלו.

פינת-המוסיקה שלו כוללת אורגן חשמלי, שאליו צמוד מיקרופון, טייפ משוכלל והמון קלטות ותקליטים.

"באישיות שלי אני בלגניסט, מתפרע בדימיון", אומר זוהר, "אבל בעבודה אני בחור מאורגן. אני חייב להיות, אחרי רת איך אפשר להשתלט על צוותות, תיאומים, פגישות?"

השכלה פורמלית-מוסיקלית אין לו, פרט לחצי שנה נגינה באקורדיון, כשהיה בכיתה ח'.

את המנגינות שצוצות בראשו הוא מנגן ומקליט. יש לו מאות כאלה. אוהב את קצב הוואלס והטנגו, ובאופן כללי כל מה שמסוגל כמוסיקת-שמאלץ. כי טקסטים — כתיבת הבטלנים ארכה כחצי שנה — חשוב לו ההומור.

הוא עצמו בכלל לא בטלן — קצב העבודה בסרטים הוא רצחני ממש, לפי עמים מסיימים יום עבודה בחצות, ומתחילים למחרת ב-5 בבוקר — אבל את השיר הוא כתב בתקופה של בטלה, כשהיה בהמתנה בין סרט לסרט.

הרעיון להתחיל להלחין בא לו כאשר היה מנהל-ההפקה של הסרט על הופעות התימורות הפילהרמוניות בירפאן. לפני שלוש שנים. הוא ראה ילדים קטנים כותבים מוסיקה בשטית יא-הה, וחשב לעצמו — גם אני יכול.

חמש דקות לפני

כתיבת שירים, הוא אומר, היא אצלו מהבטן, בכיף, לשם שעשוע. אף פעם לא התאמץ, לא רדף אחרי זמרים, לא שאף להתפרסם בשטח הזה. די לו לעבוד קשה בסרטים.

לדברים של זוהר לסקוב היתה כי-עיה: כאשר נשאלו מה עושה הבן שלהם. ענו שהוא בענייני קולנוע. התגובה היתה: תמיד: איפה מה? למה לא כותבים עליו בעיתונים? הרי על (מנ) הם גולן כותבים!

עכשיו ההורים מבסוטים. יודעים עליו. ראו אותו בטלוויזיה מקבל זי-פר"ח. שמעו את שיר הבטלנים שלו, שהפתיע את כולם וזוכה במקום הראשון בתחרות הקדם-אירוויזיון.

לסקוב (36) לא ניסה אף פעם להיות IN ככוכמה תל-אביבית. הוא לא נר-אם מבלה במסיבות הזוהרות, לא ריכלו עליו, ותמונתו מעולם לא פורסמה כי-עיתון. בעצם, הוא מוכר רק בחוגי ה-מיקצוע הקולנועי.

יוצרי השירים שייצגו עד היום את ישראל באירוויזיון, היו בעלי שמות ידועים: הירש, מנור, שרים, ארצי, סנדר-סון, טולדנו, אושרת. לסקוב, קרוב ממשפחה של הרמטכ"ל המנוח, חיים לסקוב (אביו של זוהר הוא בן-דודו), הוא האלמוני הראשון הוזכר בכבוד.

זוהר ב.אופרה בגרדש*
באישיות שלי אני בלגניסט...

מבני-עניין מנבאים דברים טובים לשיר הזה, שיבוצע ב-9 במאי בכלגיה על-ידי נתן דטנר ואבי קושניר. הנגן חסון, ממפיק-הקדם, אומר שהוא מריש שיהיה כאן סיפור של הצלחה בינלאומית. לדבריו, הוא כבר שומע, כי יימונו, את השיר מבוצע באנגלית, כי זרפתית ובשפות נוספות.

הבימאי הבריטי ג'ים גוראד, (ש'יים באחרונה את מרגנה ושון פון) ש' עם שרי צוריאל, בחוג לתיאטרון.

שיר הבטלנים

כל בוקר אני מתעורר. בערך בשעות העשר, רוצה לראות השמש. התריסים קצת מסתירים. פותח ת'תריסים ולא רואה את השמש. כי את השמש מסתירות שורות של בניינים.

עושה לי כוס קפה ומדליק לי הסיגריה, יוצא אל המרפסת לפצח גרעינים. הציפורים יורדות לעציצים של המרפסת, ומפזמות איתי את שיר הבטלנים. פיזמון:

הופה הולה הולה הולה
הופה הולה הולה הולה
הופה הולה הולה הולה הולה

בשעות הצהריים שולח את הכלב עם סל עשוי מקש. לקנות לי מיצרכים.

כשהוא חוזר אני מכין לשנינו צהריים. כי הציפורים אכלו את כל הגרעינים.

פיתאום אני שומע צילצול. דומקים בדלת, פותח את הדלת, נכנסת השכנה. שואלת בנימוס: שאם זה לא ימריע היא תפזם איתי את ההופלה שלי.

הופה הולה...

אחר-צהריים יוצא לי עם הכלב, לשאוף צח אוויר במארק מחוץ לעיר. הציפורים עפות מאושרות אל השמיים. אני נשכב על הספסל, חושב על החיים.

אני חי לי במציאות כלי-כך נהדרת, שוחה במערבולת של ים בלי דאגות. לא מבין איך אפשר לחיות היום אחרת, ונרדם עיף מכל המחשבות.

הירח כבר עולה, הנה מגיע לילה, רוצה לראות ירח. התריסים קצת מסתירים. פותח התריסים ולא רואה ירח.

כי את הירח מסתירות שורות של בניינים.

הופה הולה...